

РЕШЕНИЕ

№ 1711

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-30 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Валерия Банкова

при участието на секретаря Диана Ст. Борисова
като разглежда докладваното от Валерия Банкова Гражданско дело № 20221100105519 по описа за 2022 година

Ищцата В. К. В. твърди, че е единствен наследник по закон на осн. чл.8, ал.4 от ЗН на починалия на 26.08.2018г. К.Н.К., който е притежавал в собственост подробно описан в исковата молба недвижим имот в гр. София, ведно с намиращите се в него постройки. Имотът праводателят на ищцата също е придобил по наследство – от починалия на 07.04.1994г. негов баща Н.К.Н.. След смъртта на своя праводател, ищцата установила, че на 13.02.2019г. е било обявено саморъчно завещание от 25.09.1989г., с което Н.Н. е завещал на ответника С. А. цялото си имущество, а на 30.07.2019г. ответникът А. е продал на втория ответник Д. П. 20/100 ид. части от недвижимия имот без постройките. По сигнал на ищцата била образувана проверка СРП, в рамките на която назначената графична експертиза установила, че процесното завещание не е нито написано, нито подписано от Н.Н..

Ето защо, предявява иск за прогласяване нищожността на завещанието, признаване по отношение на ответниците правото на собственост върху процесния недвижим имот, отмяна на констативния нотариален акт, съставен в полза на първия ответник въз основа на обявеното саморъчно завещание и осъждане на ответниците да й предадат владението върху имота, заедно с постройките.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът А. подава писмен отговор, с който оспорва исковата молба. Твърди, че процесният недвижим имот изобщо не е бил част от патримониума на К. А. към датата на смъртта му, поради което не е преминал в патримониума на ищцата по наследство, т.к. към датата на смъртта той вече е бил собствен на ответника А. по силата на процесното завещание. Оспорва последното да е нищожно, като твърди, че е било написано и подписано от посочения завещател. Поддържа, че К. е обитавал имота до смъртта си със знанието и позволенията на собственика. Заявява, че е живял в имота, съседен на процесния до 70-те години на миналия век, а след това го посещавал често, защото там останала да живее неговата майка. Помагал на Н., като между двамата се установили отношения на близост и доверие, в израз на които Н. предал на С. папка с документи за съхранение, сред които и нотариалния акт за имота. В тази папка след смъртта на Н., ответникът открил процесното завещание. Независимо от същото, ответникът разрешил на сина на Н. – К., да остане в имота, т.к. последният не притежавал никакво друго имущество.

В срока за това по делото е постъпил отговор и от втория ответник Д. П.. Същият заявява, че не познава лицето Н. К., няма никаква информация относно процесното завещание и не е имал причини да се съмнява в автентичността му. Отрича да упражнява фактическа власт върху имота. В случай, че исковата молба бъде уважена, предявява насрещен иск за платените от него данъчни задължения за процесния имот, в която част производството е разделено и е останало висящо пред СРС, след изпращането на ревандикационните иски и иска по чл.42 , б „б“ от ЗН по подсъдност на СГС.

Впоследствие, с протоколно определение от 20.01.2023г., на осн. чл.126 от ГПК производството по делото е прекратено и в частта по предявените ревандикационни иски. Така предмет на делото е останал само искът с правно основание чл.42, б. „б“, вр. чл.25, ал.1 от ЗН за прогласяване нищожност на процесното завещание, поради това, че същото не е написано и подписано от посоченото като завещател лице Н.Н., както и искането на ищцовата страна при уважаване на иска, да бъде отменен констативния нотариален акт, с който се е снабдил ответника А., за право на собственост на подробно описания недвижим имот, въз основа на процесното завещание.

Съдът обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, след което **приема от правна и фактическа страна следното:**

Установява се от доказателствата по делото, че Н.К.Н. е починал на 07.04.1994г., оставяйки наследник по закон единствения си син К.Н.К..

Съгласно представеното по делото саморъчно завещание от 25.02.1989г., обявено с протокол от 13.02.2019г. на нотариус И.Д. и вписано в АВп с акт №266, том IV, рег. №23149, дело №17363/2019г., Н. е завещал на ответника С. Н. А. цялото си имущество.

От своя страна, ищцата се легитимира като наследник на К.Н.К., съгласно удостоверение за наследници изх.№66/13.02.2023г. на СО, район Триадица, което обосновава правния ѝ интерес от водене на делото.

Спорно по делото е дали процесното завещание в полза на ответника А. е написано и подписано от посочения като завещател Н.Н..

За установяване на това обстоятелство по делото е изслушано заключение на съдебно-почеркова експертиза на вещото лице Г. М.. Заключение е категорично, че ръкописният текст в саморъчното завещание от 25.02.1989г. не е написан, а подписът не е положен от лицето, посочено като завещател – Н.К.Н.. За да достигне до този извод вещото лице е работило по сравнителен материал – образци от подписа и почерка в документи от МВР – БДС, нотариален акт от 1953г., молба до началник ЗП-МВР от 1988г., разписан лист от 1993г., по преписка на ТОА – Триадица и др. представени от страните документи. В заключението вещото лице сочи, че при разделното изследване на подписа за “Завещател” визуално, с помощта на увеличителни прибори и различен режим на осветление се установява следното: в част от началните буквени елементи се наблюдава забавен темп, вълнообразност и ъгловатост при изписване на буквените елементи, дописване на елементи. Наред с тези признаци се установява и по-висок темп при изписване на букви, наличие на плавни и динамични движения, по-висока степен на обработеност и липса на описаните по-горе признаци. При изписване на еднакви букви се установяват различни графически признаци, различна степен на обработеност и темп при изписване на елементите. Такива признаци се установяват и в ръкописните текстове на завещанието. Установените признаци оценени в съвкупност дават основание за извода, че текста на изследваното завещание и

подписа за „Завещател“ са изпълнени със стремеж за снижаване степента на обработеност на почерка и подписа, с цел маскировка и имитация, като авторът е вложил старание да придаде вид на текста, че е написан, а подписа за „Завещател“, че е положен ат лице с възрастови промени на писмено-двигателния навик или с влошено здравословно състояние. Установява се с категоричност, че подписа за „завещател“ и ръкописния текст на завещанието са изпълнени от едно и също лице. При сравняване на изследвания подпис и ръкописен текст в завещанието с образците от почерка и подписа на Н.К.Н. се установяват различия в общите /степен на обработеност степен на свързаност, относителния размер/ и такива по-характерни частни признаци като: относително разположение на точката на обръщане на движението при свързване на вертикалните елементи на буква „Н“ спрямо надредовия начален елемент - в изследвания подпис/ръкописен текст/ вляво под него, а в образците вдясно под него; вид на свързване при изписване на букви „НК“ - в изследвания подпис/ръкописен текст/ разделно с дописване на допълнителен елемент, а в образците слято или разделно без дописване на елементи; направление на движението при изписване на втория вертикален елемент на буква „к - в изследвания подпис отдолу-нагоре, а в образците отгоре-надолу и др., които са съществени, индивидуални и по обем достатъчни за извода, че изследваните ръкописни текстове в процесното завещание, подписа за „Завещател“ и образците от почерка и подписа на Н.К.Н. не са изпълнени от едно и също лице.

Съдът кредитира заключението на вещото лице изцяло, доколкото същото е пълно и компетентно изготвено, а при изслушването в съдебно заседание вещото лице обосновано отговаря на всички поставени от страните въпроси. Ето защо съдът приема от фактическа страна за доказано по делото, че ръкописният текст на процесното саморъчно завещание не е изписан от Н.К.Н., е положеният подпис за завещател не е изпълнен от него.

Съгласно разпоредбата на [чл. 25, ал. 1 от ЗН](#), саморъчното завещание трябва да бъде изцяло написано ръкописно от самия завещател, да съдържа означение на датата, когато е съставено, и да е подписано от него. Подписът трябва да бъде поставен след завещателните разпореждания. Липсата на който и да е от посочените реквизити води до нищожност на завещателното разпореждане.

Предвид категоричното заключение на съдебно-почерковата експертиза и приетото по-горе от фактическа страна, съдът намира, че искът е доказан и следва да бъде уважен като изцяло основателен.

Въз основа на процесното завещание е бил изготвен констативен нотариален акт №77, том IX, рег. №21226, дело №1392/2019г. по описа на нотариус И.Д., вписан в АВп с вх. №48896, акт №145, т.СХІХ, дело №37068/2019г., с който С. Н. А. е признат за собственик по завещание на подробно описан в нотариалния акт недвижим имот, находящ се в гр. София, ул. „*****“.

Съгласно нормата, на чл. 537, ал. 2 от ГПК, когато издаденият в рамките на едно охранително производство акт засяга правата на трети лица, породеният от това спор, ако е за гражданско право, се разрешава по исков ред. Ако искът бъде уважен, издаденият акт се отменя или изменя.

На отмяна по реда на чл. 537, ал. 2 ГПК подлежат онези констативни нотариални актове, чрез които се удостоверява право на собственост върху недвижим имот. От съдържанието на процесния нотариален акт се установява, че той е именно от категорията на констативните нотариални актове.

С оглед установената нищожност на саморъчното завещание съдът намира, че съставеният въз основа на него констативния нотариален акт за собственост на името на ответника подлежи на отмяна. Това е така, защото констатациите в нотариалния акт, касаещи правото на собственост, основани на прогласеното за нищожно завещание, са неверни, но самият нотариален акт създава привидност за право на собственост, придобито въз основа на действително завещание. Следователно, след като сделката, въз основа на която е съставен нотариалния акт, е нищожна и това е установено чрез успешно проведен установителен иск в исково производство, на отмяна подлежи и самия нотариален акт съобразно изричната разпоредба на чл. 537, ал. 2 ГПК.

По разноските:

При този изход на спора, на осн. чл.78, ал.1 от ГПК на ищцата следва да бъдат присъдени сторените от нея разноски по делото, които съгласно представения списък по чл.80 от ГПК и доказателствата по делото възлизат на сума в общ размер на 4 357,51 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖНО саморъчно завещание от 25.02.1989г. на Н.К.Н., починал на 07.04.1994г., обявено с протокол от 13.02.2019г. на нотариус И.Д. и вписано в АВп с акт №266, том IV, рег. №23149, дело №17363/2019г., по иск с пр. осн. чл. 42, б. „б“ от ЗН.

ОТМЕНЯ на основание чл. 537, ал. 2 от ГПК нотариален акт №77, том IX, рег. №21226, дело №1392/2019г. по описа на нотариус И.Д., вписан в АВп с вх. №48896, акт №145, т.СХІХ, дело № 37068/2019г.

ОСЪЖДА С. Н. А., ЕГН ***** от гр. София, ж.к. „*****, ап.109 да заплати на В. К. В., ЕГН ***** от гр. София, ул. „*****, на осн. чл.78, ал.1 от ГПК сумата от 4 357,51 лв. - разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред САС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____